

פרשת מצורע – שבת קודש

(כט) וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִקַּח לָהּ
שְׁתֵּי תָרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה
וְהִבִּיֵּאתָ אוֹתָם אֶל־הַכֹּהֵן
אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

כט וביוםמא תמינא, תסב לה תרין שפנינין, או תרין, בני יונה; ותיתי יתהון לות כהנא, לתרע משפן זמנא.

(ל) וַעֲשֵׂה הַכֹּהֵן אֶת־הָאֶחָד
חֲטָאת וְאֶת־הָאֶחָד עֲלֶה
וּכְפֹר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה
מִזֹּב טְמֵאתָהּ:

ל ויעביד כהנא ית חד חטא, וית חד עלתא; וכפר עלה כהנא קדם יי, מדוב סאובתה.

(לא) וְהִזְרַתֶּם אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
מִטְּמֵאתָם וְלֹא יָמָתוּ
בְּטְמֵאתָם בְּטְמֵאם אֶת־
מִשְׁכְּנֵי אֲשֶׁר בְּתוֹכָם:

לא ותפרשון ית בני ישראל, מסואבתהון; ולא ימותון בסואבתהון, בסאוביהון ית משכני דביניהון.

כס"א וְהִזְרַתֶּם: אֵין 'נְזִירָה' אֱלָא
פְּרִישָׁה, וְכֵן (ישעיה, א): "נְזִירוֹ אַחֲרֵי", וְכֵן (בראשית, מח) "נְזִיר
אַחֲרָיו". וְלֹא יָמָתוּ בְּטְמֵאתָם: הָרִי הַכֶּרֶת שֶׁל מְטֵמָא מְקַדָּשׁ
קְרוּי 'מִיתָה':

(לב) זֹאת תֹּוֹרַת הַזֹּב וְאֲשֶׁר
תֵּצֵא מִמֶּנּוּ שֹׁכֵב־זָרַע
לְטְמֵאתָהּ־בָּהּ:

לב דא דא דדובנא, ודתפוק מניה שכת זרעא, לאסתאבא בה.

כס"ב זֹאת תֹּוֹרַת הַזֹּב: בְּעַל רְאִיָּה אַחַת וּמָהוּ תֹוֹרָתוֹ. וְאֲשֶׁר תֵּצֵא
מִמֶּנּוּ שֹׁכֵב־זָרַע: הָרִי הוּא כְּבַעַל קָרִי, טְמֵא טְמֵאת עָרֵב:

(לג) וְהִדְוָה בְּנִדְתָּהּ וְהַזֹּב אֶת־
זוֹבּוֹ לְזָכָר וּלְנִקְבָּהּ וּלְאִישׁ
אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם־טְמֵאתָהּ:

לג ולדסאובתה, בריחוקה, ולדדאיב ית דוביה, לדכר ולנקבא; ולגבר, דישכוב עם מסאבתא.

כס"ג וְהַזֹּב אֶת־זוֹבּוֹ: בְּעַל שְׁתֵּי
רְאִיּוֹת וּבְעַל שְׁלֹשׁ רְאִיּוֹת, שְׁתֹוֹרְתָן מְפָרֶשֶׁת לְמַעַלָּה